

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 1/2013-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika o sťažnosti A. N. I., štátneho príslušníka Ruskej federácie, posledný trvalý pobyt Čechensko, t. č. vo vydávacej väzbe, zastúpeného advokátkou JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva spočívajúceho v zákaze mučenia podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sža/16/2012 zo 7. augusta 2012 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. N. I. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sža/16/2012 zo 7. augusta 2012 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sža/16/2012 zo 7. augusta 2012 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť A. N. I. trovy konania v sume 312,74 € (slovom tristodvanásť eur a sedemdesiatštyri centov) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. M. K., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti A. N. I. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 1/2013-30 z 15. januára 2013 prijal na ďalšie konanie sťažnosť A. N. I. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva spočívajúceho v zákaze mučenia podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sža/16/2012 zo 7. augusta 2012.

K sťažnosti sťažovateľa sa vyjadril najvyšší súd prostredníctvom predsedníčky správneho kolégia, a to listom sp. zn. KP 3/2013 z 11. februára 2013, v ktorom sa okrem iného uvádza: «Najvyšší súd... sa domnieva, že v priebehu konania o žiadosti o azyl a poskytnutie doplnkovej ochrany A. N. I. bolo vykonané dostatočné množstvo dôkazov slúžiacich na preukázanie, či tomuto občanovi Ruskej federácie hrozí porušenie práva

nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy..., základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy..., práva spočívajúceho v zákaze mučenia podľa čl. 3 Dohovoru... a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Vychádzajúc z napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu... sp. zn. 10 Sža/16/2012 zo 7. augusta 2012 a jeho odôvodnenia opierajúceho sa o dôvody rozsudku... sp. zn. 2 Sža 24/2007 z 26. marca 2008... je zrejmé, že sťažovateľ... neposkytol pravdivé a úplné údaje potrebné na rozhodnutie o žiadosti o udelenie azylu (§ 4 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Týkalo sa to predovšetkým preukázania jeho totožnosti.

V nadväznosti na to, nebolo možné spoľahlivo zistiť ani overiť tvrdenie sťažovateľa, že bol 25. júna 2001, kedy došlo k prestrelke a zabitiu príslušníka O., v postavení vojaka Čečenskej oslobodzovacej armády plniaceho príkazy.

Sťažovateľ v konaní o udelenie azylu a poskytnutie doplnkovej ochrany argumentoval tvrdeniami významnými v konaní o extradícii - vydaní do cudziny a tieto konania si zamieňal v ich význame i účele, ako aj podmienkach, na základe ktorých ich možno aplikovať.

Podstatné však je, že v konaní preskúmanom aj Najvyšším súdom... ako odvolacím súdom pod sp. zn. 2 Sža 24/2007 neboli zistené dôvody pre udelenie azylu, či doplnkovej ochrany.

Po podaní opakovanej žiadosti o azyl, ktorá sa opierala o tie isté dôvody, ako žiadosť prvá, bolo konanie zastavené podľa § 19 ods. 1, písm. i) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov z dôvodov, že sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom, že sa neudeluje azyl a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Najvyšší súd... berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu, napadnutým rozsudkom, prihliadajúc ku všetkým významným skutočnostiam relevantným pre rozhodnutie o udelenie azylu (nie pre rozhodnutie o extradícii) sa rozsudkom sp. zn. 10 Sža 16/2012 stotožnil s týmto rozhodnutím, ako aj s rozhodnutiami, ktoré ho potvrdzovali a nasledovali po ňom využívajúc ustanovenie § 250 ja ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku, práve pre nezmenený skutkový stav, oprel svoje odôvodnenie o rozsudok Najvyššieho súdu... sp. zn. 2 Sža 24/2007.

Týmto rozhodnutím súdu ani konaním, ktoré mu predchádzalo neboli sťažovateľovi žiadnym spôsobom odňaté práva ním označené v ústavnej sťažnosti.»

Právna zástupkyňa sťažovateľa sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k stanovisku najvyššieho súdu v prípise doručenom ústavnému súdu 4. marca 2013, v ktorom uviedla: «Najvyšší súd... podľa názoru sťažovateľa vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne právne významné argumenty...»

Sťažovateľ v konaní o opakovanej žiadosti o azyl uvádzal závažné informácie a predkladal dôkazy, ktoré mali relevantný význam a preukazovali, že skutkový stav sa zmenili podstatným spôsobom.

Európsky súd pre ľudské práva v prípade osoby sťažovateľa zaujal stanovisko a tým naznačil, že v jeho prípade vidí zmenu okolností. Považoval ju za toľko závažnú, že vydal nami už viackrát spomínané predbežné opatrenie zakazujúce vydať sťažovateľ do Ruska. V kontexte uvedeného sťažovateľ upriamuje pozornosť Ústavného súdu aj na aktuálne rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúce sa oblasti Severného Kaukazu, v ktorých bolo skonštatované porušenie Dohovoru (Chamber judgment in the case of Aslakhanova and Others v. Russia (application nos. 2944/06, 8300/07, 42509/10, 50184/07 and 332/08))...

NS SR vo vyjadrení vyslovil názor, že: „Sťažovateľ v konaní o azyl a poskytnutie doplnkovej ochrany argumentoval tvrdeniami významnými v konaní o extradícii... a tieto konania si zamieňal v ich význame a účele, ako aj v podmienkach, na základe ktorých ich možno aplikovať.“

S takýmto názorom NS SR nemožno súhlasiť. Sťažovateľ už v odvolacom konaní pádne argumentoval, že uvedené konania nie je možné chápať ako izolované, keďže informácie získané, prípadne použité v konaní o extradícii, môžu mať zásadný význam a vplyv na rozhodovanie o žiadosti o azyl. Tvrdenie o akomsi zamieňaní si konaní sťažovateľom považujeme za argument právne bezvýznamný. Faktom ostáva, že dôkazy predkladané sťažovateľom v konaní o opakovanej žiadosti o azyl príslušné orgány neboli brané do úvahy alebo sa v svojich rozhodnutiach s nimi patrične nevysporiadali. Na všetky tieto skutočnosti sťažovateľ podrobne poukazuje už v sťažnosti samotnej.

Sťažovateľ sa naďalej plne pridržiava argumentov uvedených v podanej sťažnosti a v plnom rozsahu trvá na tom, že došlo k zásahom do jeho základných práv.»

Okrem tohto vyjadrenia právna zástupkyňa sťažovateľa predložila 29. apríla 2013 podanie označené ako „*doplnenie dôkazov*“, v ktorom ústavnému súdu oznamuje, že organizácia „*The Memorial Human Rights Center*“ ju informovala o najnovšom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 18. apríla 2013 vo veci «*„Askhabova v. Russia“ (app. no. 54765/09)*» a k podaniu priložila aj listiny v anglickom jazyku.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásadne preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného

súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého

ochrany sa fyzická osoba alebo právnická osoba domáha, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania aj v súlade s judikatúrou ESLP. Otázku, či konanie rešpektovalo princípy uvedené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, posudzuje ESLP so zreteľom na „osobitné okolnosti prípadu“ posudzujúc konanie ako celok.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

Nepochybne účelom čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 2 ústavy je zaručiť prístup k súdu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy za podmienky, že takéto preskúmanie nevyklučuje zákon. Podmienky, za ktorých zákon vylučuje preskúmanie zákonnosti správneho orgánu súdom (§ 247 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), je potrebné vykladať reštriktívne. Ich ústavne konformný výklad môže byť iba taký, ktorý umožní správne súdu poskytnúť účinnú (skutočnú), a nie iba iluzórnu ochranu právam fyzických osôb.

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v rámci konania vo veci samej vychádzal z obsahu sťažnosti, jej príloh, vyjadrení účastníkov konania, obsahu spisu krajského súdu sp. zn. 1 S/99/2011 a z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sža/16/2012 zo 7. augusta 2012.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „migračný úrad“) 4. februára 2011 podľa zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) rozhodol tak, že konanie o žiadosti sťažovateľa na udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky zastavil z dôvodu, že predtým už raz právoplatne rozhodol o neudelení azylu sťažovateľovi a neposkytnutí doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky. Proti rozhodnutiu migračného úradu podal sťažovateľ rozklad, ktorý minister vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) zamietol rozhodnutím sp. zn. SLV-OLVS-65/2011 z 31. marca 2011 (ďalej aj „rozhodnutie ministra vnútra“).

Sťažovateľ následne podal na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu proti rozhodnutiu ministra vnútra (č. 1. 22 až č. 1. 32 súdneho spisu), v ktorej tvrdil, že rozhodnutie ministra vnútra je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to z dôvodu, že migračný úrad a tiež minister sa vôbec nezaoberali novými skutočnosťami (nevykonali dôkazy v prospech sťažovateľa), hoci ESLP vydal ešte 15. novembra 2010 predbežné opatrenie, ktorým rozhodol (až do rozhodnutia o jeho sťažnosti) o nevydaní sťažovateľa do Ruskej federácie na dobu neurčitú. Okrem toho uviedol, že bol nepravdivo obvinený „*zo zabitia dvoch príslušníkov O., čo malo po dlhú dobu nepriaznivé následky pre sťažovateľa v konaní o priznanie medzinárodnej ochrany*“, a predložil „... písomné svedectvo A. M. o nepravdivom obvinení sťažovateľa...“.

Sťažovateľ tiež v odvolaní podanom 21. júna 2012 poukázal aj na iné prípady osôb čechenskej národnosti a z iných kaukazských republík, ktoré po vrátení do Ruskej federácie boli podrobené mučeniu, resp. boli zastrelené za nejasných okolností, a v prípade svojho návratu sa sťažovateľ obáva nespravodlivého súdneho procesu a nespravodlivého odsúdenia. Na podporu svojich argumentov uviedol aj rozhodovaciu prax ESLP (rozsudky

Idalov proti Rusku z 22. mája 2012, Shaftyev proti Rusku z 3. mája 2012, Borisov proti Rusku z 13. marca 2012, tiež Karpenko, Kolpak, Mogilat a Nefedov), v ktorých ESLP konštatoval porušenia čl. 3 a čl. 6 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedených námietok sťažovateľa a odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že najvyšší súd na žiadnu z jeho námietok uvedených v odvolaní proti rozsudku krajského súdu fakticky nereagoval.

Podľa názoru ústavného súdu boli rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa v danej veci [najvyšší súd v odvolacom konaní iba citoval odôvodnenie svojho predchádzajúceho rozhodnutia sp. zn. 2 Sža/24/2007 z 26. marca 2008 (s. 4 až s. 13), ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o udelenie azylu] založené na príliš formalistickom výklade práva v rozpore s požiadavkou materiálnej ochrany práv zo strany súdnej moci, pričom sa s podstatnou argumentáciou sťažovateľa uvedenou v jeho odvolaní vôbec nevysporiadal.

Najvyšší súd mal vypracovaniu odôvodnenia tohto rozhodnutia venovať zvýšenú pozornosť (nie iba citovať svoje predchádzajúce rozhodnutie), ak navyše sťažovateľ vzniesol veľmi závažné námietky a skutočnosti, ktoré súviseli najmä s tým, že ESLP vydal ešte 15. novembra 2010 predbežné opatrenie, ktorým rozhodol (až do rozhodnutia o jeho sťažnosti) o nevydaní sťažovateľa do Ruskej federácie na dobu neurčitú. Okrem toho nereagoval na najaktuálnejšie prípady, v ktorých ESLP rozhodol v prospech iných osôb o porušovaní dotknutých článkov dohovoru zo strany Ruskej federácie.

Bolo povinnosťou najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, aby dal odpovede na uvedené námietky sťažovateľa, ktoré namietal v odvolaní, pretože všetky štátne orgány a orgány verejnej moci sú povinné interpretovať a aplikovať právo predovšetkým z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou a medzinárodnými zmluvami garantovaných základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb. Rozsudok najvyššieho súdu považuje ústavný súd preto za prejav formalistického prístupu k interpretácii relevantných právnych noriem, ktorý má vo svojich dôsledkoch prvky arbitrárnosti.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sža/16/2012 zo 7. augusta 2012 je rozhodnutím, ktoré nie je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto rozhodol, že namietaným rozsudkom bolo porušené sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a práva spočívajúceho v zákaze mučenia podľa čl. 3 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sža/16/2012 zo 7. augusta 2012

Z už citovaného čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru vyplýva, že ich dikcia je v podstate identická, a aj preto ústavný súd zastáva názor, že z hľadiska požiadaviek, ktoré kladú na rozsah ochrany, nie sú medzi nimi žiadne rozdiely. Navyše, ústavný súd vo svojej judikatúre dotýkajúcej sa ochrany základných práv a slobôd upravených v ústave v súlade so záväzkom Slovenskej republiky vyplývajúcim okrem iného aj (a hlavne) z čl. 1 ods. 2 ústavy štandardne zohľadňuje a uplatňuje judikatúru ESĽP k porovnateľným ľudským právam a základným slobodám garantovaným dohovorom (obdobne III. ÚS 110/2011).

Vychádzajúc z obsahu namietaného rozsudku najvyššieho súdu, stanovísk a vyjadrení oficiálnych orgánov zameraných na ochranu ľudských práv, ale predovšetkým z judikatúry ESĽP dospel ústavný súd k záveru, že najvyšší súd pred svojím rozhodnutím vo veci sťažovateľa podcenil aj význam základného práva podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 3 dohovoru, pretože bližšie neskúmal nové dôvody sťažovateľa, ktoré uviedol v odvolaní a ktoré boli spojené aj s novou rozhodovacou praxou ESĽP.

Tieto skutočnosti však už boli súčasťou konštatovania ústavného súdu, že v danom prípade najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sža/16/2012 zo 7. augusta 2012 porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu), preto ústavný súd jeho sťažnosti v tejto časti nevyhovел (bod 4 výroku nálezu).

III.

Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, rozhodnutie, ktorým bolo porušené základné právo, zruší (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a môže vec vrátiť na ďalšie konanie [§ 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde]. V danom prípade na ochranu základného práva sťažovateľa bolo potrebné nielen zrušiť rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sža/16/2012 zo 7. augusta 2012, ale aj vrátiť vec na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku nálezu).

V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ napokon žiadal, aby mu ústavný súd priznal úradu trov konania, ktoré mu vznikli v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom. Trovy konania právna zástupkyňa JUDr. M. K. ustanovená centrom právnej pomoci vyčíslila takto:

- v sume 130,16 € za prevzatie a prípravu právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom,
- v sume 130,16 € za písomné podanie na súde vo veci samej,
- v sume 15,62 €, t. j. náhrada výdavkov (režijný paušál) 2 krát 7,81 €, hotové výdavky účelne vynaložené pri poskytovaní právneho zastúpenia:
- v sume 23,24 €, t. j. odmena tlmočníka za úkon tlmočenia 18. decembra 2012,
- v sume 19,92 €, t. j. odmena tlmočníka za úkon tlmočenia 27. februára 2013.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania. Pri rozhodovaní o nich vychádzal z § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd vyčíslil trovy konania sťažovateľa v celkovej sume 312,74 € za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2012 (právna zástupkyňa nepreukázala, aké písomné podanie dala na súd a kedy mala poradu s klientom, pričom si účtovala úkony vykonané v roku 2013) a v tejto súvislosti vychádzal zo základu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky, ktorá predstavovala sumu 763 €.

Ústavný súd na základe toho priznal sťažovateľovi podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti, t. j. 2-krát po 127,16 € a 2-krát po 7,63 € za režijný paušál a k tomu odmenu tlmočníkovi v sume 43,16 €, teda spolu v sume 312,74 €, ktorú uložil najvyššiemu súdu zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2013